

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๑๐/๒๕๖๐

เรื่องพิจารณาที่ ๓.๘/๒๕๖๐

วันที่ ๗ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๐

เรื่อง บริษัท รักษาความปลอดภัย เค เอส ซี อินเวสทิเกชั่น (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ ว่า พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๓ มาตรา ๑๕ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง ก (๔) และ ข (๓) มาตรา ๓๖ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ วรรคสี่ มาตรา ๔๐ มาตรา ๗๗ และตราขึ้นโดยไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า บริษัท รักษาความปลอดภัย เค เอส ซี อินเวสทิเกชั่น (ผู้ร้อง) อ้างว่าพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๘ ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิทธิของผู้ร้อง เนื่องจากพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวกำหนดให้บริษัท ที่ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยซึ่งจดทะเบียนกับกระทรวงพาณิชย์ต้องขออนุญาตเป็นผู้ประกอบการรักษาความปลอดภัยจากนายทะเบียนตามพระราชบัญญัติฉบับนี้อีก ทำให้ต้องเสีย ค่าใช้จ่ายและเป็นภาระกับบริษัทที่ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย และใบอนุญาตดังกล่าว มีอายุเพียงคราวละ ๔ ปี ทำให้สถาบันทางการเงินเห็นว่าบริษัทที่ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย มีสถานภาพทางการเงินที่ไม่มั่นคง ประกอบกับพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้กำหนดเงื่อนไขของการเป็น พนักงานรักษาความปลอดภัยไว้หลายประการ เช่น ต้องจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๓)

- ๒ -

ต้องผ่านการฝึกอบรมจากสถานฝึกอบรมที่นายทะเบียนรับรอง จึงจะได้รับใบรับรองเพื่อมาขออนุญาตเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย ซึ่งต้องเสียค่าใช้จ่ายและยังไม่มีสถานฝึกอบรมตามพระราชบัญญัตินี้ รวมทั้งใบอนุญาตดังกล่าวมีอายุเพียงคราวละ ๓ ปี หากทำงานโดยไม่มีใบอนุญาตต้องถูกจับกุมและลงโทษตามกฎหมาย ทำให้บริษัทที่ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยขาดแคลนพนักงานรักษาความปลอดภัยและถูกปรับตามสัญญาจ้าง ก่อให้เกิดผลเสียหายต่อธุรกิจนี้และประเทศโดยส่วนรวม นอกจากนี้ พระราชบัญญัติฉบับนี้ยังมีบทบัญญัติที่เป็นการเลือกปฏิบัติ ไม่ใช่บังคับกับองค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึกในพระบรมราชูปถัมภ์และภาคเอกชนบางกิจการ และมีกระบวนการตราที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากมีบทบัญญัติที่เป็นการเพิ่มภาระกระทบต่อการประกอบอาชีพและจำกัดสิทธิของประชาชน แต่มิได้มีการดำเนินการสอบถามความเห็นของประชาชนก่อนบังคับใช้กฎหมาย ผู้ร้องจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๓ มาตรา ๑๕ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง ก (๔) และ ข (๓) มาตรา ๓๖ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ วรรคสี่ มาตรา ๔๐ มาตรา ๗๗ และตราขึ้นโดยไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ หรือไม่ โดยขอให้ศาลรัฐธรรมนูญไต่สวนฉุกเฉินพยานผู้ร้องและมีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวในการบังคับใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยหรือไม่

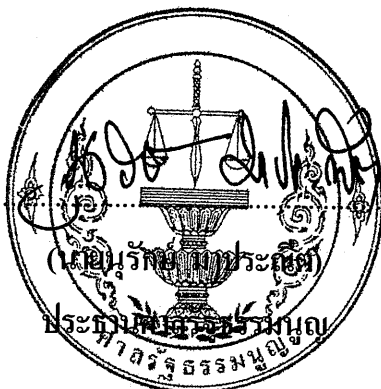
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องเป็นกรณีที่ผู้ร้องอ้างว่าตนเป็นผู้ได้รับผลกระทบจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๓ มาตรา ๑๕ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง ก (๔) และ ข (๓) มาตรา ๓๖ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๘ ซึ่งเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพในการประกอบอาชีพโดยสุจริต และเป็นการเลือก

ปฏิบัติต่อบริษัทรักษาความปลอดภัยในฐานะนิติบุคคลผู้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยและ
พนักงานรักษาความปลอดภัย จึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมาย
ดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗
วรรคสี่ มาตรา ๔๐ มาตรา ๗๗ และตราขึ้นโดยไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือไม่
อันเป็นกรณีการตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของบทบัญญัติแห่งกฎหมายและการตรากฎหมาย
ขึ้นโดยไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ซึ่งตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช
๒๕๖๐ ได้บัญญัติให้สิทธิในการยื่นคำร้องเกี่ยวกับการตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ
ของบทบัญญัติแห่งกฎหมายไว้เป็นการเฉพาะแล้วโดยการใช้สิทธิทางศาลตามมาตรา ๒๑๒ และการใช้
สิทธิทางผู้ตรวจการแผ่นดินตามมาตรา ๒๓๑ (๑) ทั้งการขอให้ตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ
ของการตรากฎหมายโดยไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนั้น ตามรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๑๔๘ ได้บัญญัติให้สิทธิในการยื่นคำร้องไว้เป็น
การเฉพาะแล้วเช่นกัน โดยกำหนดให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา สมาชิกทั้งสองสภา
หรือนายกรัฐมนตรีเป็นผู้ส่งความเห็นไปยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัย ดังนั้น ผู้ร้องจึงไม่อาจยื่น
คำร้องดังกล่าวโดยอาศัยช่องทางตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐
มาตรา ๒๑๓ ได้ และเมื่อมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้วินิจฉัยแล้ว คำขออื่นย่อมเป็นอันตกไป

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

(คำสั่งที่ ๑๐/๒๕๖๐)

[Signature]

(นายจรัญ ภักดีธนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

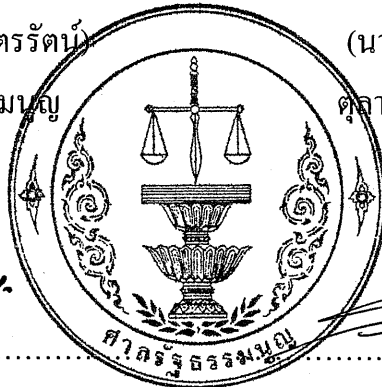
(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายวรวิทย์ กังศศิเทียม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายอุดมศักดิ์ นิตินนตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ